

V ríši anjelov

„Ja na nič nadprirodzené neverím," odpovedala som staršej pani. Či verím na zázraky? Nevieam, či s mojím životom sa aj niečo také dá. Žena na mňa divne zazrela a zmizla vo dverách nemocničnej izby. Pýtate sa, prečo som v nemocnici? Môj starší brat má nádor na mozgu a lekári mu dávajú maximálne týždeň. Vraj s tým nemôžu nič urobiť.

Pomaly sa poberám domov, zastavujúc sa všade, kde môžem. Moc sa mi tam ísť nechce. Ale čo už. Pomaličky idem a obdivujem nádheru parku, ktorým prechádzam.

Predo mnou počujem volanie: „Layla, ahoj dieťa, ako sa máš?" Zdvihla som hlavu a uvidela tetu Ľudmilu. Mávala mi a zoširoka sa na mňa usmievala. „Dobrý deň, som v pohode a vy?" pozdravila som a spýtala sa. „Výborne!!! Akurát sme v záhrade s manželom zbierali zeleninu. Nechcela by si? Určite ti bude chutiť." „Áno, ďakujem!" usmiala som sa na ňu. Jej zelenina vždy chutila výborne. Dávala nám ju už od nepamäti. Zobrala som si teda tú tašku a išla ďalej.

Znova som obdivovala krásu prírody, ale tentokrát už v lese, cez ktorý som musela prejsť, ak som sa chcela dostať domov. Vtáky štebotali a sem tam som uvidela nejakú veveričku. Vyšla som z lesa a ocitla sa pri našom dome.

Prišla som k nemu a odomkla dvere. Vyzula som si topánky a rýchlo išla do kuchyne. Z obývačky sa ozval veľký rachot a ja som hneď vedela, čo bude nasledovať. „LAYLA, KDE SI DO RITI BOLA!!! MALA SI SA POSTARAŤ O NAŠICH HOSTŮV," zakričal na mňa otec.

Vošiel do kuchyne a mne sa naskytol pohľad na jeho nazúrenú tvár. „Bola som za Timotim v nemocnici," odpovedala som mu. „KDE SI TO BOLA?! NEPOVEDAL SOM TI NÁHODOU, ŽE NECHCEM ABY SI TAM IŠLA???" povedal ešte viac našťvaný. „Ale veď je to môj brat..." povedala som potichu, ale dosť nahlas aby to počul. „TY NEVĎAČNICA, JA TI TU DÁVAM PRACHY A TY MA NEPOČÚVAŠ!?" zvraskol a ďalšie, čo som vedela bolo, že letím ku stene. Nikdy som nevedela, že niekto ti naozaj môže dať takú facku, aby ti stena dala druhú, ale tu to máme. Pomaly som sa pozbierala zo zeme a pozerala sa ako sa ku mne približuje. Chcela som utekať, ale bol príliš rýchly. Udrel ma do brucha a ja som sa znova zviezla na zem. Tento úder bolel, avšak keď ma začal kopať tak som postupne začala strácať cit v celom tele.

Zodvihol ma zo zeme a pritlačil k stene. Až teraz som mohla cítiť to množstvo alkoholu, ktorý mal v dychu. Skoro som sa povracala. Začala som sa mykať, čím som si ušetrila ďalší

buchnúť do brucha. Prinútil ma zodvihnúť si hlavu a pozrieť mu do očí. Zaškeril sa na mňa a pomaly povedal: „Za toto zaplatíš...“ Znova sa na mňa uškrnul a jeho ruka putovala pod moje tričko. To nemôže urobiť!

„Nie!!!“ zvraskala som a z celej sily ho koplá kolenom. Zvalil sa s rachotom na zem. Ja som sa zvrtila a utekala preč, čo mi nohy stačili. „To by nemohol urobiť!!! Kam sa podel môj dobrý ocko?!” zakričala som si pre seba.

Nikdy takýto nebol. Zmenil sa až potom ako zomrela mama. Moja dobrá mama... Ľudia hovoria, že sa na ňu dosť podobám, a že je taký preto, lebo mu ju pripomínam. Ja ale nemôžem za to, že vyzerám ako ona!

Utekala som rýchlo cez les a ani som si nevšimla nejaký koreň, o ktorý som sa následne potkla. Pristála som na zemi s hlasným buchnutím. Naberala som nový dych a pokúšala sa postaviť, no moc sa mi nedarilo. Celé telo ma začalo bolieť a nohy sa mi triasli tak silno, že som sa na nich nedokázala udržať ani päť sekúnd. Uvedomila som si, že vnútri brucha sa mi rozlieva niečo teplé. Myslím, že to nie je dobré.

S vypätím všetkých síl som sa konečne postavila a poobzerala sa okolo seba. Túto časť lesa som nepoznala. Nikdy predtým som tu nebola. Uvidela som malú jaskyňu a rozhodla sa, že tam ostanem dokedy vyjde slnko. Pomaly som tam odkrivala a sadla si dovnútra. Ani som si neuvedomila ako, začali sa mi zatvárať oči a ja som sa poddala. Nechala som sa uniesť do černoty.

Otvorila som oči a uvidela nádhernú záhradu. Bolo tam nekonečne veľa druhov kvetov a iných rastlín. Nikde žiadne domy, autá, ani len chodníky. Pozrela som sa hore a uvidela nádhernú modrú oblohu, na ktorej nebolo ani mráčika. Rozhodla som sa kráčať, síce nevedno kam, ale niekde určite. Zrazu som sa ocitla pri veľkom jazere, na ktorom brehu bola jediná lavička.

„Kde to som?“ opýtala som sa sama seba a nečakala, že mi niekto odpovie. Práve preto som sa zľakla, keď to neznámy urobil. „Si v záhrade anjelov,” povedal kludný, ale zvláštne zafarbený a spevavý hlas. Otočila som sa a uvidela najkrajšieho muža na svete. Mal zlaté vlasy, búrkovomodré oči a z chrbta mu vyrastal pár snehobielych...nie, ešte belších krídel. Vychádzalo z neho teplo, ktoré som bola schopná cítiť aj na takú veľkú vzdialenosť, v ktorej som stála.

„Ako som sa sem dostala?“ spýtala som sa. Muž nečakal a odpovedal „Zaspala si v jaskyni, nepamätáš?“ povedal s milým úsmevom. „Takže toto je len sen?“ opýtala som sa znova,

ale tentoraz som bola mierne sklamaná. Po tejto otázke sa mu úsmev z tváre vytratil. „Nie, obávam sa, že toto je až veľmi ozajstná realita," povedal. „A čo iné môže toto byť ak to nie je sen?! Ako som sa sem mohla dostať?" povedala som rozpačito. Nemohla som byť ale pripravená na to, čo povedal potom. „Zomieraš, Layla."

Zalapala som po dychu. Toto som naozaj nečakala. „Zomieram? Ale ako je to možné..." Táto veta ho zrejme pobavila, lebo sa potichu zasmial. Zamračila som sa na neho. „Je tu niečo smiešne?" Pozrel sa na mňa stále ešte s malým úsmevom a konštatoval: „No keďže si utrpela ťažké zranenia od otca, ktoré ti mimochodom spôsobili vnútorné krvácanie a ty si zaspala, sa ani nečudujem." Znova som sa naňho zamračila a on sa znova zachechtal.

Potom však znova nahodil vážny pohľad. „Myslím, že sa ti asi zomierať nechce. Ale s tým nemôžem nič urobiť, lebo neveríš na zázraky. Ale keby si na ne verila, chcela by si prežiť?" „Nie," odpovedala som rozhodne. Prekvapene sa na mňa pozrel a ja som pokračovala: „Keby som verila na zázraky, chcela by som aby môj brat prežil a bol šťastný."

V tom okamihu sme sa ocitli v nemocničnej izbe. Znova som zalapala po dychu. Pri Timotihu posteli stálo dievča, ktoré mohlo mať asi toľko rokov ako on a plakalo. „Neboj sa nikto nás nemôže vidieť... Môžem ti dať ponuku. Pôjdeš so mnou a on bude žiť a bude šťastný. Jeho osud je prepletený s týmto dievčaťom a môže s ním byť aj spojený, teda ak by prežil. Mrzí ma, že vás nemôžem zachrániť oboch, ale sú tu pravidlá a jeden z vás musí zomrieť." Na chvíľu som sa zamyslela a pomaly začala: „Ak pôjdem s tebou, sľubuješ, že bude šťastný?" „Zázraky sa dejú Layla, len musíš veriť." „Tak budem veriť a dúfať..." s týmito slovami som sa naňho otočila.

Otočil sa aj on a ja som s ním kráčala do bieleho svetla, zanechávajúc svoje telo ležať v temnotách malej jaskyne.

Meno: Natália Katarína Červinková

Vek: 16 rokov

Gymnázium Dubnica nad Váhom

Téma: Tajomstvo zázraku